

สี่พันตร

บทที่ 4

นับจากมีคำพิพากษา บริเวณพระตำหนักสี่เทาก็หนาแน่น ด้วยกำลังทหาร การเข้าเยี่ยมพบ “นักโทษ” ถูกจำกัด นอกจากต้องได้รับการอนุมัติเป็นการเฉพาะแล้วยังต้องอยู่ภายใต้การควบคุมเคร่งครัด

ในวันนี้บรรยากาศที่ปกคลุมพระตำหนักเก่าร้างนี้ยิ่งตึงเครียด ทหารห้าจากกรมพิพากษา ถูกส่งมาเพื่อทำการเคลื่อนย้ายองค์หญิงนักโทษไปคุมขัง ณ ถ้ำศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งอยู่ไกลออกไปนอกพระนครหลวง การปฏิบัติงานถูกสั่งให้กระทำการลับที่สุด ไม่มีการรายงานเป็นทางการ และห้ามเปิดเผยต่อสาธารณชนอย่างเด็ดขาด

พระนางดาราวดีและเสด็จพระองค์หญิงโสมโสภณ ได้รับอนุญาตให้เยี่ยมลาพระองค์หญิงผู้ต้องโทษทัณฑ์เป็นครั้งสุดท้าย ร่างอรชรขององค์ “นักโทษ” หมอบแทบพระบาทพระมารดา ต่างก็ร่ำไห้จนน้ำตาแทบจะกลายเป็นสายเลือด

“ท่านแม่ของลูก ชาตินี้ลูกคงไม่ได้ทดแทนพระคุณท่านแม่แล้ว หากชาติหน้ามีจริง ขอให้ลูกได้รับใช้พระบาทท่านแม่อีก”

พระนางดาราวดี ร่ำไห้กอดจูบล่าลาลูกรักจนหมดเรี่ยวแรงล้มฟุบ ขณะที่แพทย์หลวงรุดเข้าให้การพยาบาลรักษา สองพี่น้องก็กอดประคองล่ำลกัน

“น้องทูลลา ท่านพี่กำลังจะเดินทางไปอยู่ต่างบ้านต่างเมือง ไม่รู้หนทางข้างหน้าจะเป็นอย่างไร ขอบารมีพระแม่เจ้าจันทรอำนวยพรให้ท่านพี่มีแต่ความสุข อย่าได้ตกกระทำลำบากทุกข์ยากเช่นน้องเลย”

“ขอบใจที่น้องดาวมีแกลใจเป็นห่วง พี่ไม่รู้จะพูดอย่างไรดี พี่กำลังจะเดินทางไปแต่งงานแต่น้องกลับต้องรับเคราะห์กรรมเช่นนี้”

น้องนางกรีดกรี้ยวอย่างอึดอั้นขุ่นแค้น

“เป็นเพราะสวรรค์ไม่ยุติธรรมเจาะจงโหดร้ายกับน้อง เราเกิดต่างเวลากันแค่เพียงชั่วครู่แต่ชีวิตกลับแตกต่างลิบลับ”

โสมโสภณดึงปลอบอ่อนโยน “น้องดาว... มนุษย์ลิขิตชีวิตของตนเองได้... การกระทำของเรานั้นเองที่นำเราไป.....”

เธอยังกล่าวไม่จบ อีกฝ่ายก็กรีดเสียงร่ำให้ขัดจังหวะ

“น้องกำลังจะถึงที่สุดของเคราะห์กรรม พี่นางยังซ้ำเติมอีก”

โสมโสภณแนบกรอ่อนที่อบอุ่นกับใบหน้าที่ของน้ำตา

“พี่จะซ้ำเติมน้องทำไม พี่เป็นพี่เธอ เราเกิดตามกันมา

แม้ต้องตายตามกันไปพี่ก็จะไม่เสียใจเลย หากว่ามีหนทางจะช่วยได้ไม่ว่าจะเป็นอะไร พี่ก็จะทำทั้งนั้น”

ประกายตาน้องนางวาววาบ “เป็นความจริงหรือเพคะ หรือว่าพี่นางเพียงพูดเพื่อปลอบใจน้องเท่านั้น”

“จริงซี พี่พูดจากใจจริง ”

ถ้อยคำรับสั่งที่จริงใจทำให้ดวงพักตร์น้องนางสว่างขึ้นด้วยความหวัง เธอถามย้ำ “ท่านพี่จะทำทุกอย่างจริงๆ หรือเพคะ”

“แน่นอน”

ร่างอรชรเลื่อนเข้าชิดพระพี่นางทันที ถ้อยคำบอกเล่ากระซิบรำพันวิงวอน ทำให้เสด็จพระองค์หญิงโสมโสภณต้องตระหนกตกพระทัย...!

สองพี่น้อง เกาะเกี่ยวกันกระซิบกระซาบเนิ่นนานจนกระทั่งนายทหารสีหน้าเครียดตบเท้าเดินแถวเข้าหา เป็นสัญญาณว่าได้เวลาออกเดินทาง น้องนางจึงร้องรณวิงวอนว่า

“นี่เป็นหนทางเดียวเท่านั้น...! น้องฝากชีวิตไว้กับท่านพี่ขอโปรดเมตตาน้องด้วย”

ดวงพักตร์โสมโสภณเผือดซีด “พี่จะลองคิดดู...”

“อย่าทิ้งให้น้องตายที่นั่น... ได้โปรดเถอะเพคะ”

ภาพของน้องน้อยที่ตื่นกลัวเป็นทุกข์กังวลรณวิงวอนทำให้พระทัยพระพี่นางหวั่นไหว รีบรับคำ

“วางใจเถอะ พี่จะช่วยเธอ”

องค์หญิงสุดาวดีวามชื่นด้วยความหวัง จับกรเรียวบางของอีกฝ่ายมาแนบแก้มนิ่งนาน เธอยังเหลียวมามองอย่างวิงวอนครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่อตามกลุ่มนายทหารไปยังรถหุ้มเกราะกันกระสุน

ซึ่งเปิดประตูอรับ ที่สุดขบวนการก็เคลื่อนออกจากที่แล้วเลี้ยวหายไป...
รถทหารคุ้มกันประกบหน้าหลังราวกับกลัวว่าจะมีการแย่งชิงองค์นักโทษ
โสมโสมถน ต้องหลั่งน้ำตา ส่วนพระมารดาเมื่อรู้สึกพระองค์
ก็คร่ำครวญมองหาแล้วกรรแสงอย่างสุดระงับอีกนาน.....

พระวรกายซุบบางของพระมารดาทอดระทมอยู่บนพระแท่น...
อุปกรณ์การแพทย์ทันสมัยถูกนำมาติดตั้ง ส่งเสียงสัญญาณดังเป็นระยะ
.... ตั้งแต่โสมโสมถนได้รับพระราชทานอิสริยยศ ทางวังหลวงได้ส่ง
คุณท้าวละมุน สาวใหญ่ที่แม่นยำพิธีการเข้ามาถวายการแนะนำ
เรื่องต่างๆ แก่เธอ ครั้นพอพระนางดาราวดีทรงประชวร คุณท้าว
ละมุนก็มีใจเฝ้าถวายอภิบาลดูแล เมื่อองค์ดรุณี เข้าเฝ้าพระมารดา
จึงพบว่าพระนางถูกแหวดล้อมอยู่ด้วยผู้ดูแลจากวังหลวง

ร่างอรชรเลื่อนเข้าใกล้ บรรจงจับพระหัตถ์บอบบางไปจุมพิต
พระพักตร์พระนางดาราวดีตรอมตรม สُرเสียงแผ่วล้า

“หญิงเดือน... แม่ละอายใจเหลือเกิน ใกล้เวลาเดินทางของคุณ
แต่แม่ได้แต่นอนอยู่บนเตียงโดยไม่ได้ช่วยอะไรลูกเลย”

“ไม่เป็นไรพะคะ ลูกมีคนช่วยมากมาย ท่านแม่อย่าได้กังวล
ไปเลย ขอท่านแม่สบายพระทัยรักษาพระองค์ให้แข็งแรงก่อนดีกว่า
พะคะ”

“ลูกช่างมีบุญวาสนา แต่เหตุใดหญิงดาวจึงมีแต่บาปเคราะห์
ก็ไม่รู้ได้ หรือว่าแม่ได้ทำบาปกรรมใดมา...”

สุรเสียงพระนางสิ้นเครื่องขาดหาย ทรงลูปพาหาพระธิดา
ขณะที่น้ำพระเนตรหยาดลงเป็นทาง

“ลูกเดือน... อย่าน้อยใจว่าแม่เป็นห่วงน้องมากกว่าเจ้า แม่
รักลูกทั้งสองคนเท่าๆ กัน แต่ว่าตั้งแต่เล็กมา บางครั้งแม่ทิ้งลูก
เพราะทุกข์ใจที่น้องช่างอภัพเหลือเกิน...”

“ลูกเข้าใจดีพะคะ ลูกเองก็รักเป็นห่วงน้องดาวเช่นกัน”

“เรามีกันอยู่เพียงสามคนแม่ลูก นับจากนี้แม่คงไม่เหลือใคร
หากน้องเจ้าถูกจำขังจนตายในถ้ำ... แม่คงไม่อาจมีชีวิตอยู่ต่อไปได้...”

น้ำตาเธอซึมวาบเข้าใจความทุกข์โศกของอีกฝ่าย เธอ
มองพระมารดาอย่างอ่อนโยนโยดี ตัดสินใจแน่วแน่กระซิบทูลว่า

“เราจะได้อยู่ร่วมกันอีกพะคะ”

“จะเป็นไปได้ได้อย่างไร...”

เธอเลื่อนองค์เข้าชิด แม่ลูกกระซิบกระซาบกัน เนิ่นนานจน
คนที่เฝ้ามองแปลกใจ.... จนนางพยาบาลเข้ามาขอบกายทูลว่า “ถึง
เวลาถวายพระโอสถแล้วพะคะ” ร่างบางจึงขยับถอยห่าง แต่ก็ยัง
ซุกหน้าจุมพิตพระหัตถ์ของพระมารดาอยู่อีกนานกว่าจะยอมปล่อย

คุณท้าวละมุน และนางพยาบาลต้องแปลกใจ ที่ดวงพักตร์ของ
พระนางดาราวดี กลับแจ่มใสผิตตาคล้ายกลับมีกำลังใจขึ้นอีกครั้ง
นับจากนั้นพระนางก็ไม่ปฏิเสธการรักษาพยาบาล ทั้งยังเสวยพระ
กระยาหารเพิ่มขึ้น ทรงแจ่มใสขึ้นจนพระธิดาที่แหวเวียนเข้ามา
เฝ้าดูด้วยความเป็นห่วงได้สังเกตเห็น.....

นั่นทำให้องค์ดรุณียิ่งมั่นพระทัยมากขึ้น...!

กำหนดการ ที่คณะเดินทางจะเข้าเฝ้าเพื่อถวายบังคมลา
องค์กษัตริย์และพระราชินี มีขึ้นก่อนการเดินทางไปหัสดินหนึ่งวัน
พระนางดาราวดีมิได้นำพระธิดาเข้าเฝ้า แต่ทรงประทับอยู่ในพระที่
คล้ายเจ็บบ่วย องค์หญิงโสมโสมถนฉลองพระองค์ตามประเพณี
ชุดใหม่สีอ่อนคลุมตลอดร่าง มีแพรบางคลุมเกศพินคล่องผ่าน
ใต้คางพาดบาไปทิ้งชายไว้เบื้องหลัง เผยให้เห็นดวงพักตร์งดงาม
แต่ว่าเศร้าหมอง

เธอซุกซบอ้อมอกพระมารดา ภาพแม่ลูกกระซิบกอดจุม
ล่ำลាក់เนิ่นนานทำให้แพทย์พยาบาลและคุณท้าวละมุนต้องแปลกใจ

“องค์หญิงพะคะ ได้เวลาเสด็จแล้ว”

“เดี๋ยวพะคะ ขอให้หญิงทูลลาท่านแม่ก่อน”

“ประเดี๋ยวพอลกลับมาแล้วค่อยหาท่านแม่ก็ได้พะคะ ตอนนี้
หากข้า องค์หญิงจะพลาดหมายกำหนดการเข้าเฝ้าเหนือหัวนะพะคะ”

ร่างอรชรถูกพระมารดาสวมกอดไว้อย่างแนบแน่น ต่างคน
ต่างน้ำตาซึม ผืนแยมัสมวลปลุกปลอบกำลังใจซึ่งกันและกัน ครั้นจะ
ผลจาก เธอยังเฝือกลับมาซบจุมพิตพระหัตถ์บางของอีกฝ่ายเนิ่นนาน
จนมีเสียงทูลเตือนขึ้นอีกหลายครั้งจึงจำถอยห่าง จากไปพร้อมกับ

พระพี่เลี้ยงคนสนิทและนางข้าหลวงที่ยืนรอร่วมขบวน.....

ในวันนั้นนอกจากนางอุษาแล้ว นางระพีซึ่งเป็นนางกำนัลคนสนิทของพระมารดา ก็ตามเสด็จด้วย ท่าที่อ้าลาอาลัยอาวรณ์ของแม่ลูก ดูราวกับจะเป็นการลาจาก... ทั้งๆ ที่กำหนดการเดินทางไปหัสติน จะมีในวันรุ่งขึ้นแท้ๆ ทำให้นางข้าหลวงจากวังหลวงแปลกใจ เมื่อหันกลับมาก็พบว่าพระนางดาราวดี นำพระเนตรไหลซึมแต่กลับแยมสรवल ดวงพักตร์มีสีสันทันด้วยความหวัง...

เสด็จพระองค์หญิงศิริกัลยาโสมโสภณ พระราชวงศ์บางพระองค์รวมทั้งข้าราชการ ซึ่งจะร่วมขบวนเสด็จไปยังหัสติน มีกำหนดการเข้าเฝ้าองค์กษัตริย์และพระราชินีโดยพร้อมเพรียงกัน เธอสงบสำรวมดวงพักตร์เศร้าหมองเคร่งขรึม เป็นที่คาดเดาว่าเป็นเพราะยังทรงเยาว์วัยและต้องจากแผ่นดินเกิดไปสมรสกับชายที่ไม่คุ้นเคย ทำให้ทรงกลัดกลุ้มวิตกกังวล พระราชวงศ์สูงวัยจึงพากันปลอบโยน

“ไม่เป็นไรหรอกหลานเดือน ทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดี”

“หม่อมฉันหวังเช่นนั้นเพคะ” เธอโน้มกายทูลตอบอย่างสลดหม่นหมอง

องค์กษัตริย์และพระราชินีทรงอำนวยการพระพร พระราชทานของมีค่าให้มากมาย ถ้อยคำรับสั่งตอบโต้กับคณะเข้าเฝ้า ผสมเสียงสรवलไม่ขาด บรรยากาศเป็นไปด้วยความเบิกบาน ไม่มีผู้ใดเอ่ยถึงองค์ดรุณีที่ต้องโทษราวกับไม่เคยมีพระองค์หญิงสุดาวดีอยู่ในแผ่นดินโสฬส

จนเสร็จพิธีการ องค์กษัตริย์และพระราชินีจึงพระราชทานอนุญาตให้เธอเข้าเฝ้าเป็นการเฉพาะตามที่เธอได้บังคมทูลขอไว้

เธอหมอบร่างก้มกราบ แบนนลาฏแทบพระบาทของเสด็จลุลงอย่างวิงวอน

“หลานขอพระราชทานพระกรุณาเป็นครั้งสุดท้ายเพคะ”

องค์อัครราชทรงเดาได้ ทรงส่ายพระพักตร์อย่างลำบากพระทัยรับสั่งถามเคร่งขรึม

“เจ้าจะขอเรื่องน้องสาวไซ้ไหม...”

ดวงพักตร์เธอหม่นหมอง ดวงเนตรหยาดด้วยความโศกศัลย์

“ควรมีควรแล้วแต่จะทรงพระกรุณาเพคะ”

องค์ราชินีทรงรับสั่งปลอบโยน “หญิงเดือนเอ๋ย เรื่องของน้องเจ้าทำให้เสด็จลุลงลำบากพระทัยมาก พวกเราเป็นครอบครัวเดียวกัน ดาราวดีแม่ของเจ้าก็เป็นเหมือนน้องสาวคนหนึ่งของเรา แต่เรื่องของหญิงดาวไม่ใช่อะไรเฉพาะในครอบครัว แต่เป็นเรื่องของประชาชนและมลรัฐ การพิจารณาคดีเป็นไปตามขั้นตอน คำพิพากษาก็มาจากคณะขุนนางอาวุโส ขอหลานอย่าทำให้เสด็จลุลงต้องลำบากพระทัยไปเลย”

องค์กษัตริย์รับสั่งว่า “หากมีหนทางอื่น ลุงยอมต้องทำอยู่แล้ว”

เธอโน้มวรกาย สุรเสียงบังคมทูลหัวนไหว

“หม่อมฉันรับพระกรุณาใส่เกล้าเพคะ... หม่อมฉันเพียงแต่ต้องการขอพระราชทานอนุญาตพบน้องเป็นครั้งสุดท้ายเท่านั้น เพื่อสวดบูชาและรำถวายขอพรพระแม่เจ้าจันทราด้วยกันเพคะ”

“จะเป็นไปได้ได้อย่างไร กำหนดการเดินทางคือวันพรุ่งนี้ หนทางไปถ้าไม่ใช่สะดวกสบายต้องใช้เวลานานหลายชั่วโมง”

เธอสิ้นสะท้านวิงวอน “ขอโปรดทรงพระกรุณาด้วยเพคะ”

องค์ราชินีทอดพระเนตรเห็นเช่นนั้นก็ช่วยบังคมทูลด้วยความสงสาร “ในเมื่อยังไม่ได้ทำพิธีศกดิ์สิทธิ์ปิดปากถ้า ก็ไม่น่าจะมีปัญหาใดนะเพคะ หลานเดือนกำลังจะเดินทางไปอยู่หัสตินเพื่อเกียรติยศชื่อเสียงและประโยชน์สุขแก่โสฬส นางขอแค่นี้ พระองค์โปรดประทานเถิดเพคะ”

“เออละ ลุงอนุญาต ลุงจะจัดรถและคนนำทางให้”

หนทางสู่ถ้ำศกดิ์สิทธิ์ ยากลำบาก ยิ่งในเวลาค่ำคืนที่มีดและหนาวเย็น การเดินทางยิ่งลำบากยากขึ้น แม้กระนั้นรถพระที่นั่งจากวังหลวงซึ่งถูกจัดพิเศษเป็นการลับ... ก็เคลื่อนไปข้างหน้าอย่างไม่ย่อท้อ

กำหนดการเดินทางขององค์เจ้าสาว จะมีในวันรุ่งขึ้น ทว่าในเวลาค่ำคืนกลางป่าเขา องค์เจ้าสาวกลับปลื้มปริ่มพระองค์ประจักษ์คนสามัญ อาศัยราชวงศ์จากวังหลวง อ้างพระบรมราชานุญาตจากองค์กษัตริย์ เรียกร้องต่อนายทหารพิทักษ์ถ้ำเพื่อขอพบผู้ต้องขัง

นายทหารพิทักษ์ถ้ำไม่เคยล่วงรู้ชัดเจน และวินัยที่เคร่งครัด ทำให้ไม่กล้าซักถามว่าใครเป็นใคร หลังจากเจรจากับราชองครักษ์ จากวังหลวงก็จำเป็นต้องส่งวิทยุรายงานต่ององบังคับบัญชา..... คำรายงานถูกส่งต่อถึงองค์ผู้บัญชาการสูงสุด... องค์ชายอนุชิต... พระโอรสและรัชทายาทแห่งเสด็จเจ้าอัครราช

พระองค์ทรงได้รับทราบล่วงหน้าก่อนแล้ว แม้พระพักตร์ดูต้น เย็นชา ทว่าอดพระทัยอ่อนไม่ได้ สองนางเป็นประดุจขนิษฐา นางคนพี่ได้รับเกียรติยศสูงสุด นางคนน้องกลับต้องโทษถึงชีวิต พระองค์เองเป็นผู้ควบคุมการตัดสินพิพากษา แม้ทรงมีอคติและความชิงชังครอบงำ แต่ทุกอย่างก็ดำเนินไปตามขั้นตอนและหลักฐาน

ทรงขอร้องพระทัยมาแต่ไหนแต่ไร สองนางพี่น้องฝาแฝดรูปร่าง หน้าตาละม้ายเหมือน ลิขิตชีวิตกลับแตกต่างสิ้นเชิง...! เมื่อเสด็จไป ยังทรงพระชนม์ก็ทรงรักโปรดปรานโสมโสมถนุญ ขณะเดียวกัน กลับไม่เคยเหลียวแลสวดาวดีซึ่งเป็นคู่แฝด ทั้งยังมีพระบัญชาให้ส่งเธอไป อยู่ห่างไกลในความดูแลของพี่เลี้ยงและนางซีเข้มงวดครั้งละนานๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า... พระบิดายังทรงมีอคติห่างเหินไม่เหลียวแลน้องนาง ขณะที่เรียกหาโสมโสมถนุญราวกับเป็นลูกสาวอีกคนหนึ่ง

องค์ชายอนุชิตทรงรับสั่งอนุญาต นายทหารพิทักษ์ถ้ำจึง ต้องเปิดทางให้ ในท่ามกลางแสงโคมสลัว องค์ครุณีซึ่งถูกคุมขัง สะท้อนด้วยความยินดีก็ก้มกายถวายการวระ

โสมโสมถนุญประคองกอดน้องพากันเดินห่างเข้าไปในโถงถ้ำ ภาพ ของสองพี่น้องกอดประคองเจรจาปราศรัยในแสงสลัว... อยู่ในสายตาของ ข้าหลวงมหาดเล็กและนายทหารประจำการณั้ แต่นอกจากนางอุษาและ นางระพีแล้ว ไม่มีใครได้ยินถ้อยคำรับสั่งแม้แต่่น้อย

อีกครู่หนึ่งสองนางพี่เลี้ยง ก็ติดตามเธอทั้งสองสวดมนต์บูชา

ผู้นำแสงคบไฟเคลื่อนที่ถอยห่าง ภูเขาขุดร่ำถูกนำมาจัดถวาย ให้สวมใส่ กลุ่มผู้ติดตามได้แต่ถอยห่างเฝ้ารักษาการตามตำแหน่ง แห่งที่ เสียงดนตรีจากเครื่องเสียงกรีดขึ้นในท่ามกลางความเงียบ ของป่าเขา บาดบรรเลงทำนองเสนาะสะท้อนผนังหิน ซอกซอนสู่ หลืบมุมลึกถ้ำของถ้ำ ขณะที่ร่างอรชรทั้งสองทำลีลาร่ายรำบูชาขอพร จากปวงเทพ.....

ครู่ใหญ่ต่อมา.. กลุ่มนายทหารตบเท้าเดินแถวเข้าควบคุมอีกครั้ง ร่างอรชรของ “นักโทษ” ยืนส่งเสด็จอยู่ในความมืด สวยสง่าแว่นหนึ่ง...

ขบวนเสด็จ เคลื่อนจากถ้ำศักดิ์สิทธิ์ พาเสด็จพระองค์หญิง ผู้เลอโฉมกลับพระตำหนัก... เธอพาเข้ากอดประคองพระมารดาอีก ครั้ง เกาะเกี่ยวกระซิบรำพันอยู่เพียงลำพังสองพระองค์เนิ่นนาน.....

อีกไม่กี่ชั่วโมงต่อมา ขบวนเสด็จก็ถึงพระตำหนักสู่สนามบิน เครื่องบินพระที่นั่งเตรียมพร้อมแล้ว ที่สุดก็ทะยานสู่ฟ้าฟ้า....

องค์หญิงในถ้ำศักดิ์สิทธิ์... ดวงพักตร์งามสงบเย็น...

ในยามกลางวัน ถ้ำกลับมัวสลัว ความเยียบเย็นทำให้ร่างอรชร สั่นสะท้านเป็นบางครั้งบางหน ทรงคุกขานตรงหน้าองค์เทวรูป ท่ามกลางแสงเทียนระริกวิบไหว สองกรแนบประสาน ดวงพักตร์ งดงามกัมหนึ่ง พืมฟ้าบทสวด บทแล้วบทเล่า

..โอ้พระแม่จันทรดา ขอทรงพระเมตตา พาให้ทุกผู้เฝ้าร่วมเย็น

ขอพระแม่ทรงเป็น ที่พึ่งพักพิงทางใจ

ขอพระแม่อำนวยอวยชัย ขจัดผองภัยอันตราย

เรื่องร้ายต่างๆ พ้นสิ้น.....

ด้วยบารมีของพระแม่ ด้วยศรัทธาของลูก ลูกเชื่อว่าเรื่องร้าย ต้องกลับกลายเป็นดีเสมอ.....

องค์หญิงในอากาศยานทอดถอนพระทัย... ปลอดภัยแล้ว... เธอขยับแพรไหมบางคลุมเกล้าซึ่งถูกคล้องให้ปกปิดครึ่งใบหน้า ดวงเนตรหลุกหลิกกลอกกลิ้งวาวววม

เธอสบตานางพระกำนัล ไม่มีนางอุษาซึ่งติดตามโสมโสมถนุญ ไปทุกแห่งหน มีแต่นางระพี นางพระกำนัลคนสนิทของพระมารดา หญิงนั้นก้มศีรษะให้อย่างยอมรับโดยดุษณี.....